Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. 21 Cdo 4259/2011, ECLI:CZ:NS:2012:21.CDO.4259.2011.1

Číslo: 35/2013

Právní věta:

Vyšší soudní úředník nebo asistent soudce okresního, krajského nebo vrchního soudu provádí v občanském soudním řízení jednotlivé úkony vždy jen v takovém soudním oddělení, do něhož byl zařazen rozvrhem práce; provedením úkonů, které smí činit jen na základě pověření předsedy senátu (samosoudce), ho pověřuje pouze ten předseda senátu (samosoudce), který působí v tomtéž soudním oddělení jako vyšší soudní úředník (asistent soudce). Úkony soudu, které vyšší soudní úředník (asistent soudce) provádí i bez výslovného pověření, si předseda senátu (samosoudce) působící v témže soudním oddělení může vyhradit ke svému provedení nebo může konkrétní věc vyššímu soudnímu úředníkovi (asistentu soudce) odejmout a vyřídit ji ve vlastní působnosti, jedná-li se o věc právně nebo skutkově složitou.

Jsou-li splněny uvedené předpoklady, může vyšší soudní úředník nebo asistent soudce okresního nebo krajského soudu vydat usnesení podle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř., i když o věci nebylo rozhodnuto platebním rozkazem, evropským platebním rozkazem nebo elektronickým platebním rozkazem.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 14.11.2012

Spisová značka: 21 Cdo 4259/2011

Číslo rozhodnutí: 35

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Asistent soudce, Rozsudek pro uznání

Předpisy: 11 předpisu č. 121/2008Sb.
2
5 o. s. ř.
5 předpisu č. 6/2002Sb.
§ 10
§ 114b odst. 1
§ 153a odst. 3 o. s. ř.
§ 36a odst. 4

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se domáhal, aby bylo určeno, že „budova č. p. 45 postavená na pozemku parc. č. 27/2 a pozemek parc. č. 27/2, vše v k. ú. Š., obec. Š., zapsáno na LV č. 878 u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště P., nejsou zatíženy zástavním právem ve prospěch žalovaného“. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že smlouva o zřízení zástavního práva k uvedeným nemovitostem uzavřená mezi ním jako zástavcem a žalovaným jako zástavním věřitelem dne 14. 2. 2008 k zajištění „všech pohledávek, včetně veškerého jejich příslušenství, které by kdykoliv v budoucnu vznikly“ žalovanému vůči žalobci a P. Ř. v souvislosti s „dohodou o financování“ uzavřenou mezi nimi dne 14. 2. 2008, je absolutně neplatná, neboť v zástavní smlouvě „nebylo stanoveno nejzazší datum, do kdy mohou budoucí pohledávky žalovanému za žalobcem v souvislosti s dohodou o financování vzniknout“, a tedy v ní chybí „vymezení doby trvání zajištění“; zástavní právo k nemovitostem proto „nikdy nevzniklo“.

O k r e s n í s o u d v Kolíně – poté, co usnesením ze dne 2. 8. 2010 žalovanému uložil, aby se do 30 dnů ode dne doručení tohoto usnesení ve věci písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, ve vyjádření vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, a označil důkazy k prokázání svých tvrzení – rozsudkem ze dne 7. 10. 2010 žalobě vyhověl a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 25 360 Kč k rukám advokáta Mgr. J. B. Dovodil, že jsou splněny všechny zákonné podmínky pro rozhodnutí o žalobě rozsudkem pro uznání, protože žalovaný poté, co mu bylo dne 19. 8. 2010 doručeno usnesení soudu prvního stupně s výzvou vydanou podle ustanovení § 114b o. s. ř. „s ohledem na očekávanou a pravděpodobnou skutkovou složitost věci“, „zůstal nečinný“, a „sporný nárok se tak má za uznaný“, a protože vydání rozsudku pro uznání umožňuje i povaha projednávané věci.

K odvolání žalovaného K r a j s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 18. 5. 2011 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že rozsudek pro uznání se nevydává. Dospěl k závěru, že ve věci nebyly splněny podmínky pro vydání rozsudku pro uznání, neboť usnesení soudu prvního stupně ze dne 2. 8. 2010, obsahující výzvu podle ustanovení § 114b o. s. ř., nebylo vydáno soudcem (předsedou senátu), nýbrž jeho asistentkou JUDr. K. J., která by k takovému úkonu byla oprávněna podle ustanovení § 36a odst. 5 zákona č. 6/2002 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) a ustanovení § 10 zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), jen kdyby bylo o věci rozhodnuto platebním rozkazem, evropským platebním rozkazem nebo elektronickým platebním rozkazem. Oprávnění asistentky soudce vydat výzvu podle ustanovení § 114b o. s. ř. nelze podle názoru odvolacího soudu v daném případě dovodit ani z ustanovení § 11 zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), v němž „je zakotveno oprávnění vyššího soudního úředníka (potažmo asistenta soudce)“ provádět úkony soudu prvního stupně s výjimkami uvedenými „taxativním způsobem v písmenech a) až j)“ tohoto ustanovení, protože z „dikce ustanovení pod písm. j)“ vyplývá, že nelze pověřit asistenta soudce provedením úkonu, který je zvláštním zákonem výslovně svěřen soudci, a protože občanský soudní řád, který je takovým zvláštním zákonem, v ustanovení § 114b výslovně stanoví, že výzvu podle tohoto ustanovení může vydat předseda senátu. Vzhledem k tomu, že „je vyloučeno, aby dotyčné usnesení“ asistent soudce vydal na základě pověření předsedy senátu podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) „za použití“ ustanovení § 36a zákona č. 6/2002 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), nepokládal odvolací soud za významnou okolnost, že předseda senátu soudu prvního stupně Mgr. Z. K. podle svého písemného vyjádření vyžádaného odvolacím soudem svou asistentku JUDr. K. J., která mu před vydáním usnesení podle ustanovení § 114b o. s. ř. předložila věc „ke konzultaci“, vydáním usnesení pověřil „ad hoc, a to ústní formou“, aniž by o tom byl učiněn záznam do spisu.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá, že „žádný z bodů uvedených pod písmeny a) až j)“ ustanovení § 11 zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) se nevztahuje na vydání usnesení podle ustanovení § 114b o. s. ř. a že naopak „pod písm. b) je výslovně uvedeno, že vyšší soudní úředník není oprávněn rozhodovat o věci samé formou

rozsudku“; z toho lze podle žalobce „jasně dovodit oprávnění vyššího soudního úředníka rozhodovat formou usnesení, tedy i usnesením podle § 114b o. s. ř.“. Podle dovolatele „není relevantní“, že ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) výslovně umožňuje vyššímu soudnímu úředníkovi (a tedy i asistentovi soudce) „rozhodovat dle § 114b odst. 1 o. s. ř., bylo-li o věci rozhodnuto platebním rozkazem, evropským platebním rozkazem nebo elektronickým platebním rozkazem“. Ustanovení § 10 zákona č. 121/2008 Sb. „rámcově stanoví druhy řízení a úkonů, které je vyšší soudní úředník oprávněn provádět“, aniž by šlo o taxativní vymezení veškerých úkonů, k nimž je vyšší soudní úředník v občanském soudním řízení oprávněn. Opačný závěr by vedl k nadbytečnosti ustanovení § 11 zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), jelikož by v takovém případě „nebylo nutno výslovně uvádět úkony, ke kterým vyšší soudní úředník oprávněn není“. Zákon č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) podle dovolatele neobsahuje žádné ustanovení, které by zakazovalo vyššímu soudnímu úředníkovi vydat usnesení podle § 114b o. s. ř., tím spíše, bude-li k vydání tohoto usnesení pověřen předsedou senátu v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů). Jestliže tedy v daném případě předseda senátu pověřil asistentku soudce JUDr. K. J. vydáním usnesení podle ustanovení § 114b o. s. ř., bylo toto pověření „plně v souladu“ se zákonem č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů). Žalobce navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl, aby dovolací soud dovolání žalobce zamítl, neboť odvolací soud „rozhodl správně, a to i co se týče právního posouzení věci“. Omezení stanovené v ustanovení § 11 písm. j) zákona č. 121/2008 Sb. je podle žalovaného „nepřekročitelné“ a „nelze je obejít jakýmkoliv výkladem“.

N e j v y š š í s o u d rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadený rozsudek odvolacího soudu bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Podle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř. vyžaduje-li to povaha věci nebo okolnosti případu, jakož i tehdy, bylo-li o věci rozhodnuto platebním rozkazem, elektronickým platebním rozkazem nebo evropským platebním rozkazem, může předseda senátu místo výzvy podle § 114a odst. 2 písm. a) o. s. ř. nebo nebylo-li takové výzvě řádně a včas vyhověno, žalovanému usnesením uložit, aby se ve věci písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, ve vyjádření vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, a k vyjádření připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, popřípadě označil důkazy k prokázání svých tvrzení; to neplatí ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2 o. s. ř.), a ve věcech uvedených v § 120 odst. 2 o. s. ř.

Podle ustanovení § 114b odst. 2 o. s. ř. k podání vyjádření podle § 114b odst. 1 předseda senátu určí lhůtu, která nesmí být kratší než 30 dnů od doručení usnesení. Bylo-li o věci rozhodnuto platebním rozkazem, elektronickým platebním rozkazem nebo evropským platebním rozkazem, určí tuto lhůtu až ode dne podání odporu proti platebnímu rozkazu, elektronickému platebnímu rozkazu nebo evropskému platebnímu rozkazu.

Podle ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. jestliže se žalovaný bez vážného důvodu na výzvu soudu podle § 114b odst. 1 včas nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává; o tomto následku (§ 153a odst. 3 o. s. ř.) musí být poučen. To neplatí, jsou-li splněny předpoklady pro zastavení řízení

nebo odmítnutí žaloby.

Podle ustanovení § 153a odst. 3 o. s. ř. rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5 a § 114c odst. 6 o. s. ř.).

Podle ustanovení § 36 odst. 1, věty první, o. s. ř. v řízení před soudem jedná a rozhoduje senát nebo jediný soudce (samosoudce).

Podle ustanovení § 36d odst. 1 o. s. ř. nestanoví-li zákon jinak, předseda senátu může ve věcech příslušejících senátu provádět jen takové úkony, jimiž se nerozhoduje ve věci.

Podle ustanovení § 36d odst. 2 o. s. ř. v případech, kdy podle zákona jedná a rozhoduje samosoudce, příslušejí mu jak práva a povinnosti předsedy senátu, tak i práva, která jsou jinak vyhrazena pouze senátu.

Podle ustanovení § 36a odst. 4 zákona č. 6/2002 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) asistent soudce vykonává jednotlivé úkony soudního řízení z pověření soudce, pokud tak stanoví zvláštní zákon nebo rozvrh práce.

Podle ustanovení § 36a odst. 5 zákona č. 6/2002 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) asistent soudce je oprávněn podílet se na rozhodovací činnosti soudu v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem pro vyšší soudní úředníky; na jeho postavení se přiměřeně použijí ustanovení upravující postavení vyšších soudních úředníků.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) vyšší soudní úředník vykonává úkony soudu v rámci soudního oddělení, do kterého byl zařazen, na základě rozvrhu práce.

Podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) rozvrh práce určuje, ve kterých věcech, typech řízení a při jaké činnosti soudu vyšší soudní úředník provádí jednotlivé úkony na základě pověření nebo bez pověření předsedou senátu, a který předseda senátu je oprávněn pověření udělit.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že v řízení před soudem zásadně jedná a rozhoduje senát nebo jediný soudce (samosoudce). Jedná-li a rozhoduje-li v řízení senát, může předseda senátu, nestanoví-li zákon jinak, provádět jen takové úkony, jimiž se nerozhoduje ve věci. V případech, kdy podle zákona jedná a rozhoduje samosoudce, příslušejí mu též práva a povinnosti předsedy senátu. Asistent soudce vrchního, krajského nebo okresního soudu (dále jen „asistent soudce“) vykonává jednotlivé úkony soudního řízení z pověření soudce, stanoví-li tak zvláštní zákon nebo rozvrh práce, a je oprávněn podílet se na rozhodovací činnosti soudu v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem (zákonem č. 121/2008 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/) pro vyšší soudní úředníky.

Rozsah působnosti vyšších soudních úředníků je zákonem č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) vymezen jak pozitivně (§ 10 zákona č. 121/2008 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/), tak negativně (§ 11 zákona č. 121/2008 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/). Zatímco ustanovení § 10 zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) vymezuje věci, v nichž může vyšší soudní úředník v občanském soudním řízení provádět úkony soudu prvního stupně (§ 10 odst. 1 a 2 zákona č. 121/2008 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/), a úkony, které může vyšší soudní úředník provádět i v jiných věcech projednávaných v občanském soudním řízení, než které jsou uvedeny v ustanovení § 10 odst. 1 a 2 zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) (§ 10 odst. 3 zákona č. 121/2008 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/), ustanovení § 11 zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) opravňuje vyššího soudního úředníka provádět v občanském soudním řízení veškeré úkony

soudu prvního stupně (i jiné než ty, které jsou vymezeny v ustanovení § 10 zákona č. 121/2008 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/), nestanoví-li zvláštní zákon jinak a nejde-li o některou z výjimek uvedených v tomto ustanovení. Podmínkou oprávnění vyššího soudního úředníka provést úkon soudu v konkrétní věci je vždy to, že tak činí na základě, v rozsahu a za podmínek schváleného rozvrhu práce soudu, v němž se mimo jiné jmenovitě určují soudci tvořící senát, samosoudci, přísedící, asistenti soudců, vyšší soudní úředníci, soudní tajemníci a soudní vykonavatelé, kteří budou působit v jednotlivých soudních odděleních, jež jsou vytvořena podle senátů nebo samosoudců a jejichž počet odpovídá počtu soudců stanovenému Ministerstvem spravedlnosti pro každý soud (srov. § 40 odst. 1 a § 42 odst. 1 písm. a/ zákona č. 6/2002 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/). Rozvrh práce určuje, ve kterých věcech, v jakých typech řízení a při jaké činnosti soudu vyšší soudní úředník v soudním oddělení, do něhož byl rozvrhem práce zařazen, provádí jednotlivé úkony, které úkony provádí jen na základě pověření předsedy senátu (samosoudce), zařazeného do stejného soudního oddělení jako vyšší soudní úředník, a které činí bez tohoto pověření. Vyšší soudní úředník tedy provádí jednotlivé úkony vždy jen v takovém soudním oddělením, do něhož byl zařazen rozvrhem práce; provedením úkonů, které smí činit jen na základě pověření předsedy senátu (samosoudce), ho pověřuje pouze ten předseda senátu (samosoudce), který působí v tomtéž soudním oddělení jako vyšší soudní úředník. Úkony soudu, které vyšší soudní úředník provádí i bez výslovného pověření, si předseda senátu (samosoudce) působící v témže soudním oddělení může vyhradit ke svému provedení nebo může konkrétní věc vyššímu soudnímu úředníkovi odejmout a vyřídit ji ve vlastní působnosti, jedná-li se o věc právně nebo skutkově složitou (srov. též § 8 zákona č. 121/2008 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/).

Jednou z výjimek z pravidla uvedeného v ustanovení § 11 zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), podle něhož vyšší soudní úředník v občanském soudním řízení může, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, provádět veškeré úkony soudu prvního stupně, je provádění úkonů, které jsou zvláštním zákonem výslovně svěřeny soudci (§ 11 písm. j/ zákona č. 121/2008 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/). Tak je tomu například v případě provádění výslechu povinného k prohlášení o jeho majetku (podle ustanovení § 260e odst. 4 o. s. ř. úkony soudu podle tohoto ustanovení může učinit jen soudce) nebo v případě řízení dražebního jednání při provádění výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí (podle ustanovení § 336h odst. 1, věty první, o. s. ř. dražební jednání může řídit jen soudce). O takovou výjimku se však nejedná, stanoví-li občanský soudní řád (například v ustanoveních § 23, § 29, § 81 o. s. ř.), že úkon soudu prvního stupně provádí předseda senátu, neboť účelem takových ustanovení je rozdělení činností soudu ve věcech příslušejících senátu mezi předsedu senátu a senát tak, aby předseda senátu – v zájmu operativnosti vedení řízení – mohl v řízení samostatně jednat a činit rozhodnutí a procesní úkony, kterými se nerozhoduje ve věci a které nemají zásadní dopad do právních poměrů účastníků. Ve věcech, které podle zákona v řízení v prvním stupni projednává a rozhoduje samosoudce, má samosoudce jak oprávnění předsedy senátu, tak i všechna práva jinak vyhrazená pouze senátu; v těchto případech rozlišování mezi „předsedou senátu“ a „senátem“ ztrácí význam. Tím, že občanský soudní řád v jednotlivých ustanoveních stanoví, že určitý úkon nebo rozhodnutí soudu je oprávněn učinit předseda senátu nebo senát anebo samosoudce, není dotčeno to, že kromě soudců (popř. přísedících při rozhodování ve věcech příslušejících senátu) se na úkonech a jiné činnosti soudů (včetně rozhodovací činnosti) podílejí vyšší soudní úředníci, kteří jsou za podmínek uvedených v zákoně č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) oprávněni určitý úkon učinit nebo rozhodnutí vydat namísto předsedy senátu (senátu) nebo samosoudce.

Usnesení, kterým se podle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř. žalovanému ukládá, aby se ve věci písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, ve vyjádření vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, a k vyjádření připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, popřípadě označil důkazy k prokázání svých tvrzení, vydává podle zákona předseda senátu. Protože žádné z ustanovení § 11 písm. a) až j) zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů)

nevyjímá vydávání tohoto usnesení, které je institutem přípravy prvního jednání ve sporném řízení, z oprávnění vyššího soudního úředníka provádět v občanském soudním řízení – nestanoví-li zvláštní zákon jinak – veškeré úkony soudu prvního stupně, spadá do působnosti vyššího soudního úředníka vydávání uvedeného usnesení nejen v případě, kdy bylo o věci v občanském soudním řízení rozhodnuto platebním rozkazem, evropským platebním rozkazem nebo elektronickým platebním rozkazem a kdy ho k tomu výslovně opravňuje ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), ale i v případě, kdy o věci tímto způsobem rozhodnuto nebylo, popř. s ohledem na předmět řízení ani rozhodnuto být nemohlo.

Protože asistent soudce, který vykonává jednotlivé úkony soudního řízení z pověření soudce, stanoví-li tak zvláštní zákon nebo rozvrh práce, je – jak vyplývá z ustanovení § 36a odst. 5 zákona č. 6/2002 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) – oprávněn podílet se na rozhodovací činnosti soudu v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem pro vyšší soudní úředníky a protože tento zvláštní právní předpis (zákon č. 121/2008 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/) umožňuje vyššímu soudnímu úředníkovi vydávat v řízení před soudem prvního stupně usnesení podle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř., je oprávněn toto usnesení na základě rozvrhu práce soudu a z pověření soudce vydávat rovněž asistent soudce.

Z uvedeného vyplývá, že není správný závěr odvolacího soudu, podle něhož v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro vydání rozsudku pro uznání podle ustanovení § 153a odst. 3 o. s. ř., neboť usnesení soudu prvního stupně obsahující výzvu podle ustanovení § 114b o. s. ř. nebylo vydáno soudcem (předsedou senátu), nýbrž jeho asistentkou, která k takovému úkonu nebyla podle ustanovení § 36a odst. 5 zákona č. 6/2002 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) a podle ustanovení § 10 a 11 zákona č. 121/2008 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) oprávněna a která k němu proto ani nemohla být soudcem (předsedou senátu) pověřena; správný proto nemůže být ani napadený rozsudek odvolacího soudu, který na tomto nesprávném právním posouzení věci spočívá. Veden tímto chybným právním názorem se odvolací soud nezabýval otázkou, do jakého soudního oddělení byla asistentka soudce JUDr. K. J. zařazena rozvrhem práce Okresního soudu v Kolíně, účinným v době vydání usnesení ze dne 2. 8. 2010, ve kterých věcech, typech řízení a při jaké činnosti byla podle tohoto rozvrhu práce oprávněna provádět jednotlivé úkony v občanském soudním řízení a zda byla (prokazatelně a v době vydání usnesení ze dne 2. 8. 2010) příslušným předsedou senátu skutečně pověřena vydáváním usnesení obsahujících výzvu podle ustanovení § 114b o. s. ř. i v těch případech, v nichž o věci nebylo rozhodnuto platebním rozkazem, evropským platebním rozkazem nebo elektronickým platebním rozkazem.

Protože rozsudek odvolacího soudu není správný, Nejvyšší soud tento rozsudek zrušil (§ 243b odst. 2, část věty za středníkem, o. s. ř.) a věc vrátil odvolacímu soudu (Krajskému soudu v Praze) k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3, věta první, o. s. ř.).